

Övriga parter i målet: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) och Torrefacção Camelo Lda

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva förstainstansrättens dom av den 30 januari 2008 i mål T-128/06 och, med ändring av nämnda avgörande, meddela en dom genom vilken det fastställs att det är nödvändigt att tillämpa det förbud som föreskrivs i artikel 8.5 i varumärkesförordningen⁽¹⁾ i förevarande mål och följaktligen, med beaktande av Japan Tobaccos argument, att gemenskapsvarumärke nr 1469121 inte ska registreras, och
- förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden gör genom sitt överklagande gällande att förstainstansrätten åsidosatt varumärkesförordningen, och särskilt artikel 8.5 i denna förordning. Trots att rätten fastställt att det äldre varumärket är välkänt, att det föreligger likhet mellan varumärkena i fråga och ett samband mellan de varor som avses med varumärkena, har den krävt ett relevant, verkligt och aktuellt bevis för intrång i det äldre varumärket, medan det enligt nämnda artikel i sig enbart krävs en risk för intrång i det äldre varumärket, otillbörlig fördel av eller förfång för det äldre varumärkets särskilningsförmåga.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3).

Talan väckt den 16 april 2008 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Förbundsrepubliken Tyskland

(Mål C-160/08)

(2008/C 209/27)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: M. Kellerbauer och D. Kukovec)

Svarande: Förbundsrepubliken Tyskland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har brutit i sina förpliktelser enligt direktiv 92/50/EEG⁽¹⁾ och direktiv 2004/18/EG⁽²⁾ samt etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster (artikel 43 EG respektive artikel 49 EG), genom att inte publicera kungörelser över genomförda upphandlingar och inte har genomfört offentliga upphandlingar av tjänster avseende offentlig räddningstjänst eller har genomfört en transparent upphandling av dessa tjänster.
- förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen har uppgett att den genom flera klagomål uppmärksammades på hur upphandlingen av tjänster i Tyskland avseende den offentliga räddningstjänsten gick till. Klagomålen avsåg främst att uppdrag inom detta område i regel inte var föremål för upphandling och att upphandlingen inte var transparent. Enligt kommissionens uppfattning utgör den i allmänhet låga siffran avseende anbudsinfordringar på europeisk nivå för räddningstjänster av administrationen i Tyskland, i deras egenskap av tillhandahållare av offentlig räddningstjänst (13 meddelanden om upphandling under en period om sex år, genomförda i endast elva av mer än 400 tyska Landkreise respektive städer som utgör en egen administrativ enhet på denna nivå), ett tecken på en utspridd praxis i Tyskland att inte genomföra en upphandling av dessa räddningstjänster i enlighet med föreskrifterna i gemenskapens upphandlingsdirektiv och de grundläggande gemenskapsrättsliga principerna. Dessutom har dessa uppdrag upphandlats utan att det vidtagits åtgärder för att säkerställa en rimlig transparens och undvika diskriminering.

Förbundsrepubliken Tyskland har genom att genomföra upphandlingar på detta sätt brutit i sina förpliktelser enligt direktiv 92/50/EEG och direktiv 2004/18/EG samt etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster enligt artikel 43 EG respektive artikel 49 EG, särskilt diskrimineringsförbudet enligt dessa principer.

Regionala förvaltningsorgan är upphandlande myndigheter i den mening som avses i artikel 1 b i direktiv 92/50/EEG respektive artikel 1.9 i direktiv 2004/18/EG när de tillhandahåller räddningstjänster. Det torde vidare vara ostridigt att avtal avseende räddningstjänsten som är föremål för ett upphandlingsförfarande omfattas av de nämnda direktiven och att värdet på dem vida överskrider tröskelvärdet för att direktiven ska vara tillämpliga. Av detta följer att de ifrågavarande tjänsteavtalen skulle ha varit föremål för ett upphandlingsförfarande enligt direktiven och att upphandlingen skulle ha skett med tillämpning av direktivens allmänna bestämmelser om likabehandling och diskrimineringsförbudet.

Eftersom det i det förevarande ärendet rör sig om avtal som uppenbart berör gränsöverskridande intressen, innebär den bristande transparensen i upphandlingen att, förutom de förpliktelser som följer av direktiv 92/50/EEG och direktiv 2004/18/EG, även förpliktelserna enligt de allmänna principerna om etableringsfrihet och rätten att fritt tillhandahålla tjänster har åsidosatts.

Räddningstjänst, vilket även omfattar transporttjänster och medicinska tjänster inom ramen för offentlig räddningstjänst, omfattas inte av undantagsbestämmelserna i artikel 45 EG och artikel 55 EG. Enlig dessa bestämmelser ska bestämmelserna i kapitlen om etableringsrätten och det fria tillhandahållandet av tjänster, inte omfatta verksamhet som hos medlemsstaten, om än endast tillfälligt, är förenad med utövandet av offentlig makt. Undantaget enligt artikel 45 EG, som ska tolkas snävt eftersom det utgör ett undantag från de grundläggande rättigheterna, är begränsat till att endast omfatta verksamhet som till sin natur utgör omedelbar och specifik offentlig maktutövning. Frågan om det rör sig om offentlig maktutövning ska inte besvaras med hänsyn till den offentlighetsliga karaktären i verksamheten i fråga, utan det är snarare fråga om det avser statens möjligheter att göra suveräniteten och rätten till att använda tvång gällande gentemot medborgarna.

Kommissionen är övertygad om att upphandlingsförfarandet avseende räddningstjänsten, även om utländska tillhandahållare av tjänster deltar, skulle kunna gestaltas på ett sådant sätt att en heltäckande, snabb och högkvalitativ räddningstjänst kan tillhandahållas i samtliga delar av landet.

(¹) EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 139.
(²) EUT L 134, s. 114.

Överklagande ingett den 29 april 2008 av Europeiska gemenskapernas kommission av den dom som förstainstansrätten (femte avdelningen) meddelade den 14 februari 2008 i mål T-351/05, Provincia di Imperia mot kommissionen

(Mål C-183/08 P)

(2008/C 209/28)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: D. Martin och L. Flynn)

Övrig part i målet: Provincia di Imperia

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva förstainstansrättens dom av den i mål T-351/05
- avvisa Provincia di Imperias talan i förevarande mål, och
- förplikta Provincia di Imperia att ersätta kommissionens rättegångskostnad i förevarande mål.

Grunder och huvudargument

Kommissionen har i överklagandet gjort gällande att sakprövningsföresättningar för en talan om ogiltigförklaring som väckts med stöd av artikel 230 EG åsidosattes i den överklagade domen, särskilt beträffande huruvida sökanden i första instans hade ett berättigat intresse av att få saken prövad. En talan om ogiltigförklaring som väcks av en fysisk eller juridisk person kan prövas endast i den mån resultatet av denna talan kan vara till förmån för den som har väckt denna talan. Det är i förevarande mål emellertid uppenbart att talan inte kunde tas upp till sakprövning, eftersom en dom om ogiltigförklaring av den angripna rättsakten i sig inte kunde vara till förmån för denna part. Att ett bidrag beviljas utgör nämligen en förmån som kommissionen meddelar och en förslagsställare som besvarar en förslagsinfordran har därför inte någon rätt att erhålla något sådant bidrag.

Kommissionen har i andra hand gjort gällande att även om sökanden hade ett berättigat intresse av att få saken prövad när talan väcktes, förelåg detta intresse i vart fall inte när den överklagade domen avkunnades, eftersom den budget som fastställdes för förslagsinfordran var tömd och programplaneringen var avslutad.

Överklagande ingett den 16 maj 2008 av American Clothing Associates SA av den dom som förstainstansrätten (femte avdelningen) meddelade den 28 februari 2008 i mål T-215/06, American Clothing Associates SA mot harmoniseringsbyrån

(Mål C-202/08 P)

(2008/C 209/29)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: American Clothing Associates SA (ombud: advokaterna P. Maeyaert, N. Clarembeaux och C. De Keersmaeker)